.

OŠO

Paradoksas, kuriuo esti gyvenimas

Gyvenimas sudarytas iš kraštutinumų. Gyvenimas – tai įtampa tarp priešingybių. Būti visada, tiksliai per vidurį – reiškiasi būti mirusiam. Vidurys įmanomas tik teoriškai; laikas nuo laiko tu atsiduri viduryje, kaip perėjimo fazėje. Tai panašu į vaikščiojimą lynu: negali išbūti ilgą laiką per vidurį. Jei bandysi , nukrisi. Būti per vidurį – tai nestatinė būsena, tai dinaminis fenomenas. Tu gali judėti iš kairės į dešinę ir iš dešinės į kairę; tai vienintelis kelias, kad pabūti viduryje.

Ne venk kraštutinumo ir neišsirink kažkokio tai vieno kraštutinumo. Palik sau abu poliusus, - štai kur menas, kur balansavimo paslaptis. Taip, kartais būti visiškai laimingu, o kartais visiškai sutriuškintam, - ir viena ir kita turi savo grožį.

Mūsų protas mėgsta rinktis, - štai kodėl kyla problemos. Ir kas benutiktu ir kur tu bebūtum, kairėje ar dešinėje, per vidurį ar ne per vidurį, mėgaukis tuom kas vyksta, visu pilnumu. Kol laimingas, šok, dainuok, džiaukis. O kai ateina liūdesys, kuris būtinai ateis, kuris būtinai ateina, kuris turi ateiti, tu negali jo išvengti. Jei tu pabandysi išvengti jo, tu sugriausi galimybę būti laimingu. Negali būti dienos be nakties, vasaros be žiemos, gyvenimo be mirties.

Ir noras visada būti per vidurį – tai kitas kraštutinumas, blogiausia kraštutinumo rūšis, todėl, kad tai neįmanomas kraštutinumas. Tai negali būti įgyvendinta.

Gyvas žmogus – nei kairėje, nei dešinėje, nei per vidurį, - tai pastovus judėjimas, jis tekėjimas.

Aš nesakau „rinkitės liūdesį“ , aš paprasčiausiai sakau: „mėgaukis ir juo taip pat“. O kai jūs laimingi , mėgaukitės laime. Plaukiokite paviršiuje, o kartais nerkite giliai į upę. Tai ta pati upė. Paviršiuje – žaidimas su bangomis, saulės spinduliais, vėju,- tame savitas grožis. O panėrus giliai į vandenį – savo grožis, sava rizika, savo pavojus.

Ir nereikia prisirišti nei prie nieko. Yra žmonės, stipriai prisirišę prie kančios, - psichologija žino apie juos. Jie vadinasi mazochistais : jie sukuria situacijas, kuriose visada gali būti nelaimingais. Kančia jiems yra vienintelis dalykas, kuriuo jie mėgaujasi; jie bijo laimės.

Dauguma mazochistų tampa tikinčiais, todėl , kad religija garantuoja apsaugą mazochistinei sąmonei. Religija duoda loginį pagrindą tam , kad būti mazochistu. Būdamas mazochistu ir nebūdamas tikinčiuoju, tu teisi save, laikai save išprotėjusiu, žinai, kad esi nenormalus ir jautiesi kaltu už tai ką darai su savo gyvenimu. Tu slepi faktus.

Bet jei mazochistas patampa tikinčiuoju, jis gali demonstruoti savo mazochizmą su didžiuliu išdidumu, todėl, kad dabar tai jau nebe mazochizmas. Tai asketizmas, tai savidisciplina, o ne kankinimas. Keičiasi lygiai. Dabar niekas jo nepavadins nenormaliu, niekas jo nepavadins pataloginiu, - dabar jis garbingas, jis šventas.

Mazochistai visada nueina į religiją. Religija turi didelę mazochistų trauką. Iš tikrųjų, kiek mazochistų iš neatmenamų laikų atėjo į religiją, - ir šitas judėjimas buvo visiškai natūralus, - ir religija išaukštinta būtent mazochistų dėka. Štai kodėl religija ir toliau neigia gyvenimą. Ji ne už gyvenimą, ne už meilę, ne už

džiaugsmą. Ji ir toliau tvirtina , kad gyvenimas – kančia.

Aš girdėjau nuostabią istoriją, - nežinau kiek ji tikra, aš ne laiduoju už tai:

Kartą rojuje ,pačioje geriausioje kavinėje, Lao Dze, Konfucijus ir Buda sėdėjo ir kalbėjo protingus dalykus. Priėjo oficiantas ir atnešė tris stiklines sulčių, vadinamas „gyvenimu“. Buda užsimerkė ir pasakė :“Gyvenimas – tai kančia“. Konfucijus prisimerkė, - jis pasekėjas vidurio kelio, auksinio vidurio, - ir paprašė duoti atsigerti truputį, tik gurkšnelį, todėl , kad nepabandęs , kaip gali sakyti , kad gyvenimas kančia ar ne. Jis turėjo mokslinį protą. Konfucijus nebuvo mistiku; jis buvo visiškas žemiškas pragmatikas. Jis buvo pirmu , kurį pažino pasaulis, jis buvo gerbūvio propaguotoju ir labai logišku.

Ir visiškai teisingai jis pasakė: „Iš pradžių aš paragausiu gurkšnelį, o po to pasakysiu“.

Jis gurkštelėjo ir pasakė: „Buda teisus, gyvenimas – kančia“. Lao Dze paėmė visas tris stiklines ir pasakė: „Kaip galim kažką pasakyti, kol iki dugno neišgersi visų“.

Jis išgėrė iš visų trijų stiklinių ir pradėjo šokti. Buda ir Konfucijus klausia jo: „Ir tu nenori nieko pasakyti?“

Jis pasakė: „O tai ir yra tai, ką aš sakau, - mano šokis, mano daina“.

Kol nepabandysi visko iki galo, tu negali pasakyti. O kai viską išbandei iki galo, tu negali pasakyti, todėl , kad tai ką tu žinai, taip daug, kad nėra žodžių, kad tai aprašyti.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ Buda randasi viename kraštutinume, Konfucijus per vidurį, Lao Dze išgėrė iš visų triejų. Vieną už Budą, vieną už Konfucijų ir vieną už save, - jis išgyveno gyvenimą trigubai.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ Mano požiūris toks pat , kaip Lao Dzės.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ Gyvenimą reikia pragyventi visomis įmanomomis kryptimis; nesirink viena , sąskaita kito, ir nesistenk būti per vidurį. Nesistenk būti pusiausvyroje; balansas – tai ne tas dalykas , kurį tu gali vystyti. Balansas – tai toks reiškinys, kuris ateina iš visų gyvenimo išmatavimų. Balansas – tai tai, kas atsitinka; tai ne tai kas gali būti iššaukta. Jei tu jo sieki, tu liksi įtampoje, jis bus netikras, iškankintas; ir jei tu jo sieki , tu liksi įtampoje, tu neatsipalaiduosi, todėl, kad kaip gali žmogus likti pusiausviroje, atsipalaiduoti, jei jis to siekia? Jis visada bijos: jei jis atsipalaiduos, jis gali nušliaužti į kairę arba į dešinę, - jis privalo būti susikausčiusiu, atsargus. O būti susikausčiusiu – vadinasi praleisti visas galimybes, visas Dievo duotas dovanas. Ne įsitempk, ne kaustik savęs. Negyvenk gyvenimo, paremtu principais. Gyvenk pilnai, gerk gyvenimo pilnatvę. Taip , kartais jis kartus – tai ką? Šitas kartumo skonis padės pabandyti saldumo. Tik pabandęs kartumo, galėsi įvertinti saldumą. Žmogus , kuris ne žino kaip verkti, nežinos ir kaip juoktis.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ Aš nemokau jus vidurio kelio: aš mokau jus pilno kelio. Ir tada pusiausvyra ateis savaime. Ir tada ta pusiausvyra bus perpildyta didžiulio , pritrenkiančio grožio ir gracijos; tu ne iššauki jo, tai ateina savaime. Iš gracingo judesio į kairę, į dešinę, per vidurį, palaipsniui ateina pas tave pusiausvyra, todėl kad, tu lieki nesusitapatins nei su viena iš pusių. Kai ateina liūdesys , tu žinai, kad tai praeis, o kai ateina laimė tu žinai , kad ir tai praeis. Nieko nelieka, viskas praeina.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ Vienintelis dalykas , kuris lieka nepakitęs, - tai tavo vidinis matymas. Šitas vidinis matymas ir duoda pusiausvyrą. Šitas vidinis matymas ir yra pusiausvyra.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ Teisingas kelias – tai suprasti savo protą, o ne jo atmetimas. Teisingas kelias – tai sėdėti tyliai ir stebėti savo protą, -visus jo gudrius kelius, subtilius kelius, jo strategijas, , - tiesiog stebėti, tiesiog būti liūdininku savo proto. Ir po truputį, po truputį, dėka šito stebėjimo, tu suprasi kokius žaidimus jis su tavim žaidžia. Tu uždarai jam duris, o jis įeina pro kitas; tu uždarai šias, jis suranda trečias, - ir tai tęsiąsi ir tęsiąsi .

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ Stebėk... Ne atsiribok nuo gyvenimo, ir nebandyk atmesti protą. Tiesiog būk dėmesingas. Šitame dėmesyje protas išnyks, o su protu išnyks ir visas pasaulis. O kai nėra proto ir nėra pasaulio, yra Dievas.